

Vapauden kaipuu...

Joona ja Helene Toivasen lähettikirje. Elokuu; 4/2018

Kesä alkaa olla lopullaan ja yöt viilenevät pikkuhiljaa, vaikka Tartossa on ollutkin erityisen lämmin. Syksyn työtahti kiihtyy, rippikoulu sekä raamattupiiri alkaa taas Marian seurakunnassa ja Helenellä on Lähetyskeskuksen työryhmän kanssa kädet täynnä työtä Narvan kirkkojen päiviä järjestäessä. Tämän vuoden Kirkkojen päivät ovat erityisen haastavat, sillä Lähetyskeskus järjestetään tapahtuman ensi kertaa Narvassa ja yhteistyössä Narvan paikallisten seurakuntien eli katolisen, ortodoksisen ja vapaakirkon kanssa. Toinen vaikeus liittyy kielimuuriin, sillä suurin osa narvalaisista puhuvat vain venäjää ja kaikki tapahtumaan liittyvät tekstit pitää kääntää aina myös venäjäksi. Helene on huomannut, että Narvassa kirkkojen väliseen yhteistyöhön ei ole totuttu ja asioiden organisoiminen ei aina toimi sujuvasti. Lähetyskeskuksen järjestävällä tiimillä on ollut vaikeaa löytää vapaaehtoisia tapahtuman järjestäjiä Narvan seurakunnista kielimuurin ja välimatkan takia.

Jumala rakentaa siltoja yllättävillä tavoilla

Joona: Olemme ehkä kirjeissämme maininneet, että harrastamme Helenen kanssa 30-luvulla alkunsa saanutta Lindy Hop -nimistä paritanssia. Tanssi syntyi Yhdysvaltojen Harlemissa mustien keskuudessa ja ilmiö oli osa sorretun rotuvähemmistön itseilmaisua. II Maailmansodan jälkeen länsimaissa keskityttiin sodan vaurioiden korjaamiseen, joten tanssin suosio hiipui kunnes se "löydettiin" uudestaan 80-luvulla. Nykyään Lindy Hoppia tanssitaan melkein joka puolella maailmaa ja siitä on tullut suosittu retrotanssi. Tanssiharrastuksen kautta olemme Helenen kanssa tutustuneet mukaviin ihmisiin, joista suurin osa eivät varsinaisesti kuulu kirkkoon. On mielenkiintoista ja kivaa olla kristitty tällaisessa yhteisössä ja joidenkin mielestä on epätavallista ja erikoista, että pappi harrastaa tanssia. Nautin erityisesti keskusteluista, joiden kautta pääsen tutustumaan ihmisiin, kuuntelemaan heidän elämäkokemuksiaan ja toisinaan saan mahdollisuuden myös kommentoida ihmisten uskoon, elämään, kuolemaan ja etiikkaan liittyviä kysymyksiä. Joskus on vaikeaa sanoa, kuuntelevatko ihmiset oikeasti vai puhunko kuuroille kohteliaalle korville... Jonkin aikaa sitten sain todistuksen siitä, että puheeni ovat oikeasti koskettaneet joitakuita.

Olimme viettämässä grilli-iltaa tanssiystäviemme kanssa ja mukaan oli kutsuttu myös liettualainen pariskunta, jotka opettivat työkseen tanssia. Olimme keskustelleet niitä näitä ja äkkiä liettualainen poika kysäisi minulta: "Kuule Joona, nämä ystävämme kertoivat, että sinä osaat selittää ymmärrettävästi ja selkeästi uskosta ja Jumalasta, olisin kiinnostunut kuulemaan niistä asioista enemmän." Helene sanoi jälkikäteen, että kasvoni olivat näkemisen arvoiset. Olin yllätynyt siitä, että ystävämme olivat oikeasti kuunnelleet minua sekä ilahtunut siitä, että he olivat kiinnostuneet uskon asioista ja kertoneet siitä muille. Tuona iltana keskustelin liettualaisen pariskunnan kanssa uskon perusasioista pitkään ja oli mukavaa huomata, että heidän kysymyksensä ja väitteensä olivat syvällisiä.

Olen huomannut, että luottamus ihmisten välillä syntyy aidon ihmisyyden kokemuksesta. Usein koemme, että kristittyinä meidän on joka tilanteessa ja kaikkien seurassa pidettävä kasvoillamme jonkinlaista uskovaisen naamaria ja siihen rooliin liittyy paljon kirjoittamattomia sääntöjä. Ehkä huomaamme itsekin näyttelevämme joissain tilanteissa, vaikka liian usein omaksumme roolin niin hyvin, että unohdamme todellisen minämme, oikean ihmisyytemme. Valitettavasti jokainen naamarimme ja roolimme estää meitä rakastamasta ja estää meitä itse kokemasta todellista rakkautta. Uskomme, että meitä rakastetaan enemmän tai että meitä on helpompi rakastaa tai kunnioittaa jos täytämme tietyt kriteerit, puhumme tietyllä tavalla, olemme esimerkillisiä ja vahvoja, harrastamme oikeita asioita tms.

Onneksi elämään liittyvät kriisit ja kivut pakottavat meidät toisinaan pudottamaan naamarin. Onneksi voimme kristittyinä rohkeasti olla heikkoja ja erehtyviäisiä, epäileviä ja tietämättömiä. Papeillakaan ei tarvitse olla vastauksia kaikkiin kysymyksiin ja varsinkin suurien kriisien ja kipujen keskellä on uskallettava olla hiljaa... läsnä, mutta hiljaa. Näin ollessamme tavallisia ja heikkoja ihmisiä, kohtaamme toisen ihmisen aidosti ihmisenä. Silloin me voimme rakastaa ja voimme itse kokea rakastettuna olemista. Jumala on luvannut kantaa ja hoitaa. Tämä onkin uskon ytimessä tärkein kokemus.

Taikauskoa ja vapauden pelkoa

Helene: Jonkin aikaa sitten lehdissä oli traaginen uutinen perheestä, jonka taloon iski salama tuhoten perheen tyttären makuuhuoneen. Onneksi kukaan perheenjäsenistä ei ollut onnettomuuden aikana kotona eikä kukaan vahingoittunut. Palokunta saapui nopeasti paikalle ja onneksi talokaan ei vaurioitunut kovin pahasti. Uutisen haastattelussa perheenäiti kiitti pelastushenkilökuntaa ja sanoi lopuksi toimittajalle, että onnettomuuden jälkeen hän oli tehnyt selväksi vanhimmalle tyttärelleen, ettei koskaan enää saa pestä pyykkiä "valon viikolla", koska kansanperinteen mukaan tämän tavan huomiotta jättäminen tuo kesällä ukkospilvet talon päälle.

Tätä uutista lukiessani aloin pohtimaan virolaisten uskomuksia. Uutisessa mainittu perhe ilmeisesti eli kansanperinteitä kunnioittaen sekä uskoen, että jonkin perinteen unohtaminen tai säännön rikkominen voi aiheuttaa ihmisille huonoa onnea ja onnettomuuksia. Jotkut ihmiset nauravat tällaisia uskomuksia kuullessaan, mutta voivat todeta kuitenkin uskovansa kohtaloon tai käyttävät toisinaan sanontaa "näin oli tarkoitettu" tai "niin vain piti mennä". Mikähän on tuo salaperäinen tuntematon voima, joka näiden ihmisten mielestä heidän elämäänsä johtaa? Usein syynä on vain ihmisten pelko tehdä elämässään valintoja tai pelko ottaa vastuuta jo tehdyistä valinnoista. Näiden pelkojen takia on helpompaa antaa elämässä vastuu valinnoista pois, vaikkakin vain ajatuksen tasolla, joko luonnonvoimille, kohtalolle, jollekin tuntemattomalle voimalle tai jumaluudelle. Joskus tuntuu siltä, että jotkut ihmiset käyttävät myös Jumalaa tekosyynä omalle passiivisuudelle tai vastuuttomuudelle. On helpompaa lykätä vaikeat päätökset epämääräiseen tulevaisuuteen ja odottaa jumalallista merkkiä. Kirjeessä galatalaisille Paavali kirjoittaa, että "vapauteen on Kristus meidät vapauttanut". Me olemme Jumalan lapsia ja meille on annettu vapaus tehdä elämässä valintoja, mutta juuri sen tähden meidän tulee kantaa vastuu valinnoistamme. Todellinen usko ei saisi koskaan tehdä ihmistä passiiviseksi elämässään, vaan uskon takia ymmärrämme että olemme rakastettuja, syntimme ovat anteeksi annetut ja olemme vapaita elämään rohkeasti. Olemmehan Jumalan, kuninkaamme rakkaita poikia ja tyttäriä.

Kesslerin urkupillit

Joona: Instagramissa kerroin olleeni Saarenmaalla harrastajateatterifestivaalilla, jossa esiinnyimme seurakuntalaisten kanssa näytelmässä "Kesslerin urkupillit". Näytelmä kertoo urkurakentaja Kesslerin värikkästä päivästä, jolloin mestari vanhin poika päättää hylätä urkumestarin uran, aloittaa lääketieteen opinnot ja mennä naimisiin Tarton Marian seurakunnan kirkkoherran Willigeroden tyttären kanssa. Kesslerin virolainen oppipoika Peeter Pent (Joona) rohkaistuu ja samana päivänä lopulta kosii rakastamaansa urkumestarin tytärtä Charlottea. Molemmat neidot hyväksyvät kosintaehdotuksen ja näytelmä päättyy iloiseen hääjuhlien odotukseen. Näytelmän varsinainen ensi-ilta esitettiin Tarton yliopiston juhlasalissa täpötäydelle salille! Näytelmän lipputuloilla rahoitettiin Tarton Marian kirkon entisöintiä.

Näytelmän päähenkilöt ovat oikeita historiallisia henkilöitä ja Marian kirkon ensimmäiset urut olivat oikeasti Ernst Carl Kesslerin valmistamat. Hänen syntymästään vuonna 1808 kului tänä vuonna 210 vuotta. Näytelmässä mainittu Tarton Marian seurakunnan kirkkoherra Adalbert Hugo Willigerode oli yksi ensimmäisten laulujuhlien pääjärjestäjiä. Näytelmän kautta seurakunta sai paljon positiivista huomiota ja kirkon ystäviä. (Kuvassa näytelmän loppukohtaus, jossa lauletaan yhdessä kiitosvirttä. Joona on kuvassa keskellä sininen liivi yllään.)

Siunausta toivottaen
Joona ja Helene Toivanen

Sähköposti: joona.toivanen@sley.fi, Seuraa meitä instagramin ja facebookin kautta. Lähetämme viikottain kuvia ja uutisia toistamme ja elämästämme. Instagram: **toivasetmissio**. Facebook: **Toivaset Missio**

Sleyn talous on tällä hetkellä suurissa haasteissa. Toivomme, että haluat jatkaa lähetystyön tukemista ehkä voisit harkita myös pientä tuen korotusta. Säännöllinen tuki mahdollistaa lähetystyön. ”Jos antajalla on hyvää tahtoa, hänen lahjaansa pidetään arvossa sen mukaan, mitä hänellä on, eikä vaadita sellaista, mitä hänellä ei ole.” (2 Kor 8:12)

Rukous- ja kiitosaiheita:

- Rukoilemme Narvan kirkkopäivien puolesta. Rukoilemme että tapahtuman järjestelyt sujuisivat hyvin ja että se olisi siunaukseksi kaikille osallistujille ja paikallisille seurakunnille.
- Rukoilemme seurakunnan ja sen jäsenien puolesta. Erityisesti rukoilemme uusien rippikoululaisten ja alkavan rippileirin puolesta.
- Rukoilemme myös seurakunnan pyhäkoulutyön puolesta.

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea **Joona ja Helene Toivasen** työtä, voit laittaa haluamasi summan Sleyn lahjoitustilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH.

- henkilökohtaisella viitenumeroillasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena. Henkilökohtaisen viitenumeron saat Sleystä Anna Poukalta puh. 09 251 39 220 tai anna.poukka@sley.fi

- tai kirjoittamalla viestikenttään ”**Joona ja Helene Toivasen rengas**” + oma kotiseurakuntasi

Tukesi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta. Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon.

Keräyslupa: 2017-2021: RA/2017/100